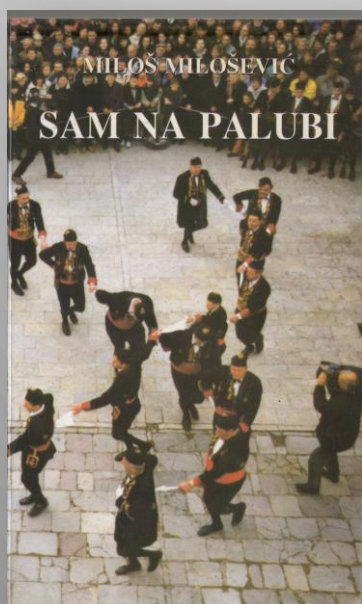

Hrvatsko pjesništvo Boke Kotorske - Miloš Milošević "Sam na palubi"

DIGITALNA ANTOLOGIJA

Miloš Milošević

Autor. Dijana Milošević

Projekt je financiran sredstvima Fonda za zaštitu i ostvarivanje manjinskih prava

SADRŽAJ:

U SUSRET ZAVIČAJU	4
BOKA	4
SVJEĆARICE	4
SOLOLOKVIJ	5
ROMANSA POMORCA	6
DALJINA	7
BUDNA NEKROPOLA	7
DIJALOG PRED PUTOVANJEM OKO SVIJETA	8
SUSRET NA PUČINI	10
BAKLJA	12
BOKELJSKA MORNARICA	13
NAD ISTRULIM JEDRIMA	14
SENTIMENTALNI RASTANAK	16
ZNACI U PRIRODI	18
KRAS	18
BOKELJSKE ARABESKE	18
METAMORFOZE 1979.	21
MIMOZA	22
BIJELA SMRT LIMUNA	23
MASLINJACI	24
AGAVA	25
SVETI STEFAN	26
PEJSAŽI	27
BUNARI	28
ZVUCI I BOJE	30
IN DULCI JUBILO	30
BAROKNA MIRENJA	31
KOTORSKI CIBORIJ	32
NOTRE - DAME U ROUENU	33
HEBRIDI	34
GOSPA OD ŠKRPJELA	35
ARCANGELO CORELLI	37
KATEDRALA	37

SANTA MARIA DELLA SALUTE	38
OTPORI	40
EX VOTO	42
DRUKČIJE USTREPTALI	42
EX VOTO	42
DAH	43
ZA RUKE SE DRŽIMO	44
ŽEĐ	44
PITALICE	45
UJEDNO	46
LJUBAV	46
HIMERA	47
MONOLOG	48
SAM NA PALUBI	50
RANJENA TIŠINA.....	50
POMPEI	50
RUKE.....	52
MOJ HORACIJE	53
ZADAR	55
VEZILJA	55
SAZVJEŽĐA	56
ISPOD KORONE.....	57
ISTORIJA	57
EPILOG.....	58

U SUSRET ZAVIČAJU

BOKA

U tvoje ruke,
u kameni rasjed,
polagan je stoljećima,
hladan metal
oružja,
za tuđa ratišta,

A ti si
pobola katarke
i gore visoko
rastegla
mekano platno
jedara,
za svoja ognjišta.

„Stvaranje“, Titograd, 4/1973.

SVJEĆARICE

I tako, najedanput, planuše iskre male,
gažene grubom nogom stoglave nemani mraka,
Najprije plašljivo trepte u toj stravičnoj tami,
onda podigle glave, smjelo udahnule zraka.

Ponoć je Zaliva moga smrtno ranjena bila
sječivom oštra noža odblesaka svjetla
uporno pruženih morem s pramaca nekih
brojnih,
veselo dočekanih poklikom ranoga pijetla.

Zar u ovakvoj noći da budu obični ljudi?
Zar mogu moje oči razaznat ribarske barke?
Nije to samo žega, udice, osti, mreže,
sijelo je neko čudno: slutnji, istine, varke.

prepun je otrova bio u tom vremenu tame,
a nad jedrima našim golema nadgrobna
stijena."

Zamiru teške riječi, ferali na ulje gasnu,
po brdima se pale prve svjetiljke zore.
Borovi ustaju sneni. Zaliv se bojama kiti
i tada moćnom plimom vizije prekri more.

ROMANSA POMORCA

Da odmotam sada klupko ovih misli
što nahrupe bučno u samotnoj noći
i podignem ruku gorčine .. i prste
upletem u snove ... i susretnem oči ...

Što bih sve to našo, koga bih sve gledao
po palubi brodskoj da se nijemo šeće,
kakve bih sve bitke još jednom probdio
i vidio tugu da ko ptica sleće?

Samoća me prati, prokletstvo pomorca,
ravnodušno kuca njeno vječno bilo.
Samac u oluji i sam na pučini,
pod bezbrojem zvijezda samac uz kormilo ...

Samac u lukama šarenim i hladnim
sred zaglušne graje, uz opora vina,
šta će mi zagrljaj nepoznate žene
i čudni splet tuđih, bizarnih novina?

Da li me još čekaš, odabrana moja,
u viziji plavoj uvijek vedra lika,
gledaš li me i sad onim vrelin okom
kao iz okvira darovanih slika?

„Pomorstvo“, Rijeka, 10/1954.

DALJINA

Rukama te vajam, a okom te bojim,
sapletoh sve prste u mreže daljine,
pa najzad, u ognju, kitim tvoju dušu
i kidam velove svemoćne tišine.

Onda te otkrivam u punoj ljepoti,
zaziruć od čežnje tad od tebe bježim,
dok prilaziš plaho s ružama u ruci,
nemirom u srcu i cvrkutom svježim.

Zašto si jedina, iako daleko?
Zar te ovdje nema u vrtlogu grada,
zar tijela ne bliješte sjajem što zaslijepi
oči zamorene od vreve i rada?

Jedina si ipak! I jaka u meni
kao novo jedro, proljeće i plima,
jer dok su mi snovi opsjednuti strašću
i ta strast je moja natopljena snima ...

„Naše more“, Dubrovnik, 1956.

BUDNA NEKROPOLA

Kako mirno usnuti
poslije bijega, lutanja
i kasnog povratka?
Zar ostati vječno sapet
kada odstupnice nema,
a žurbe života
gasnu ...?

Ima jedno mjesto,
gdje ni smrt ne sustaje,
pa more bez prestanka
budi grobove,
svojim dahom i nemirom

glača
neprocjenjivi biser
zadnjeg putovanja
do vječnosti.

Odasvud iz mraka
život se kreće
i gori.
Meduze i račići
raznose svijetleće mrlje,
a ribe neumorno
dižu i spuštaju
ogledala oklopa
koji bljeskaju.

Na dah, na dodir
vrisak svjetla
u tri Mliječna puta
prelama
ozareno more
i trajno osvjetljava
plod školjke
budne Nekropole.
Neprocjenjivi biser
zadnjeg putovanja
do vječnosti.

Otok sv. Đorđa (staro groblje Peraštana)
„Stvaranje”, Titograd, 4/1973.

DIJALOG PRED PUTOVANJEM OKO SVIJETA

(kap. Ivu Visinu)

"Nemir je otrovnom rukom
dirnuo sve oko mene.
Nemir mi skrio ljepote
prirode, mladosti, žene.

Pust mi je zavičaj dragi,
sivo je zalivsko more,

oštrim je, grabljivim kljunom
orao kljuvao gore.

Jalovo kamenje šupljim,
sljepačkim očima gleda,
pružilo staračke ruke,
iz mrtvog Zaliva ne da!

Pusti me, tako je tijesno
pod ovim skučenim svodom!
Horizont hoću bez kraja,
sva mora pod mojim brodom!

Mladost mi prostori zovu,
sirenski glas širina,
zamaha, podviga gordih,
olujni bijes visina!

Neću uz obale plaho
smirene vjetrove lovit,
sva mora staze su moje,
svu zemlju mogu oplovit!"

„O, nerazumno li zbori
mladost bez mjere i znanja!
Prevruća mašta ti rađa
nezrele misli i stanja.

Ko bi ti novaca dao
za takve ludačke snove?
Zar da mu potopiš zlato
dok drugi sigurno plove?

Ti ćeš pronalazit, valjda,
zemlje i zlatne rude,
zauzdat ciklonske noći,
gledati šarene ljude!

Jadniče! Sa trista ruku
smrt će te grabiti. Idi!
Svinuta kosa joj viri
s bezbrojnih podmorskih hridi.

Slaće ti glasnike svoje,
gusare, groznice, bune, -
žeđu ti utrobu gristi,
razorne vitlat tajfune."

„Dosta je! Staračko srce
u tebi umorno bije.
Govori oprez, iskustvo,
što se po lukama krije.

Pa nek me udave rađe
vali tog sinjeg groblja, -
ne, bezimen član ja nisam
neznanog pomorskog roblja.

Kukavan kapetan samo
skriva se u svakoj drazi
i plovi u pola vjetra
po davno utrtoj stazi.

Oblake silne ću, makar,
vezat za katarke svoje,
pa njihovim zanosnim ritmom
snove ostvariti moje!"

Prčanj, 1852-1952.

SUSRET NA PUČINI

„Zar nema? Da vidim bolje?
Ta gdje su jedra, moj oče,
na tom čudnovatom brodu?
Gle, kako izgleda jadno:
ćelavac, šut i bez krila!
A svud po prozračnom svodu
čađave tragove sije!
Pa kojim snagama plovi?
Da li u utrobi svojoj
nove galeote krije?"

„Gledaj i čudi se, sine,
Čovjek svetogrdnom rukom

u tajne prirode seže.
 Bezumlje strašno ljudsko
 piruje na toj lađi.
 Oholost u svoje mreže
 upliće, eto, i jedra:
 savija, cijepa ih, reže ...
 To brodu čupaju srce
 da stave gvožđe u njedra!

Na mrtvoj plutači, tamo,
 mašina, čuješ li, dahće,
 sipljiva, promukla šuma.
 A čovjek ne ište više
 od sestre prirode pomoć ...
 U mašti ponosna uma
 nastade naprava ova
 pa Ljudskom svemoćnom voljom
 valovlje zdrobljeno šiba
 gvozdena pesnica nova!

Ja život razdadoh vjetru ...
 gorkom moru ... i tebi,
 pa sad te zaklinjem, sine,
 nikada vjerovat nemoj
 tom trošnom izumu ljudskom,
 tim vražjim zamkama tmine!
 Jer osveta će da stigne,
 svirepih prirodnih sila,
 onog ko oholi prkos
 uz prazne katarke digne.

Ja dođoh moru da brodim
 goloruk, s kruhom i solju,
 čas brat, čas rob, a čas sluga ...
 saradnik Prirode vječne!
 A ona, svesilna blaga,
 pomaže viteza, druga,
 grli me, miluje, kreće
 i na kraj svijeta vitla ...
 More se vjenčalo s vjetrom,
 bez njeg se ploviti neće!"

„Dobro je, oče, al' gledaj:

on nas sad prestiže žumo ...
 Zagradi što više vjetra,
 flokove brzo zategni
 da nam ne sramoti jedra!
 Ne, dalje nećeš ni metra!
 Gle, prepun tovara rine,
 kud hoće valove reže ...
 Oh, oče, ne daj mu proći!"

 „Sad nema vjetra, moj sine."

1954.

BAKLJA

Ponesen izdajom vjetra,
 opasan nepravdom jačeg,
 - ulazi šambek u luku.
 Sav divljom opijen snagom,
 razjaren neravnom borbom,
 on pruža grabljivu ruku.

„Ja kao trgovac brodim,
 prevozim toware blaga
 i heroj neću da budem.
 Ali kad presretne sila,
 surova, bezdušna, gola,
 pa pred njom nestane daha,
 - onda se pobuni biće,
 misao oštar bodež,
 uzavri srce, i ruke
 dobiju čudesna maha!

Prokletstvo, pirati, na vas,
 zgranute, bahate duše,
 zgrčena, tamna lica,
 u ovoj pobjednoj noći.
 Ribari mrežom loviće vam tijela,
 a ribe žurno sisat vaše oči!
 Dođoste deset na jednog,
 a sad vam šambek gori!

Upalili smo vatru
da nas i potomci vide.
Blistavu baklju pravde,
potresni noćni požar,
zanosnu pjesmu zori!
Nek pršte pramac i jedra
plamom samrtna straha,
jarke, pobjedne strasti,
mržnjom do zadnjeg daha.

Pružamo potomku ruke,
dajemo baklju sinu
da primi izazov strašni:
tešku i strašnu sudbinu.
Pričekaj, brate Marko,
ne ostavljaj nas sada.
Skinuo sva sam jedra
za zavoj tvojoj rani.
A slana krv i more
gorki su od našeg gnjeva.
O, kakvi surovi dani!"

Dobrota, Jubilej bitke braće Ivanovića, 1756 -1956.
„Pomorstvo“, Rijeka, 7/1956.

BOKELJSKA MORNARICA

(Admiralu Vladu Brajkoviću)

Tvoji jarboli
- zimzelene šume.
Tvoje jedrilje
- grudve oblaka
po beskraju.

Kako si disala kada je olujni zrak
bio prepun
morske pjene?
Kako se pela na jarbole
kada je nagnuti brod
drhtao?
Kako se borila

ovlaženim barutom,
dok su rane pekle
u slanoj vodi?

Koliko je pramaca prskalo,
koliko se jedara cijepalo
pred staklastim očima
promrzlih
ili utopljenih mornara,
dok predsmrtne šapate,
ili pobjednički vrisak
niko
zabilježio nije.

Na duboko porinutim
temeljima patnje,
bila si: pergamentski svitak
sa popisom mornara
spremnih za bitke;
bila si kameni stol
na Riva degli Schiavoni
i drvena kasa
za otkup robova.
Ali i tesanik
za kamene palače.

Mornari i danas
neprestano vijore
čvrstim prepletom
tvoga Kola
i rukama
Prošlosti i Budućnosti
uvijek iznova
svoje ruke
pružaju.

NAD ISTRULIM JEDRIMA

Tupo udaraju prozorska krila
zamasima računa, briga i neuroza.
Uzalud se vezuju žicama!
Ona opušteno vise

isprebijana, ispremetana,
 sa nevješto prikucanim zakrpama
 izbljedjelih boja ...
 Smiješna jata raščešljanih ptičurina
 po kamenim fasadama!

Čujete li,
 bura raznosi crijepove s krova?
 Ili ih podmuklo razmiče
 da pusti uporni mlaz kiše,
 koji se uvlači kao kradljivac ...
 On ostavlja za sobom zelenog polipa vlage
 što širokim pipcima
 otvara prilaze
 strahu i bolesti.

Ne zapažam više titranje proljeća
 poleglog po krestama valova
 i ustreptalim padinama brda.
 Ne mogu više da odmorim glavu
 na bijelu oblaku,
 bezbrižnom lotalici,
 koji se okrznuo
 o oštrice Pestingrada.

Ne mogu više da prepustim misli
 strunama prostora i maestrala.
 Ne mogu doživjeti gorostasnu ljepotu vjetra
 ili suspregli dah bonace.
 Bijeda je zločinački istrгла
 ljepote života.

Čak i preduga noć,
 jedina saveznica,
 ponijela se izdajnički.
 Svi su prozori bili zabravljani,
 sva stakla zapečaćena.
 Jedno se ipak otelo
 i krtim zveckanjem
 rasjeklo san
 i posijalo ga
 novim nakazama.

Najzad
i ruke su sputane.
Apatija uvlači
u svoje nečovječne mreže.
Bolestan sam od ruševina,
bolestan
od stida
nemoći.

SENTIMENTALNI RASTANAK

Gorostas krećeš u svijet
iz čaše ovog Zaliva
gdje su se gnijezdila
jata jedrenjaka.

Ne ploviš više
ranjavim, drvenim tijelom
i platnenim rupcem jedra.
Navukao si pancirnu košulju
i stekao gvozdene miške.

Novo te stoljeće lišilo
mnogih strahovanja:
povješani su pirati o katarke,
a na iskeženu njušku oluje
navučena je metalna mreža!

Pa ipak,
čekaju novi grebeni
modernih ciklona
šo lutaju morima.

Doista,
sve su hridi označene na kartama,
stanice dosta sigurno predviđaju
nagle vremenske promjene,
a prijeteće sjene
ocrtavaju se
na radaru.

Samo nigdje po morima i kontinentima
nema sigurnih naznaka:
za depresije tržišta
i skokove vozarina.

Čuvaj se, zato,
jer si i u oklopu ranjiv
kao svaki smrtni stvor.

Kotor, 1958. (Pred prvo putovanje broda „Boka“)
„Pomorstvo“, Rijeka, 6/1963.

ZNACI U PRIRODI

KRAS

Nigdje u tebi lika
a posvuda razasuto
sjeme njegovo.
Slutnje ...
- ljepše od viđenja!

Naokolo pobodeni stalagmiti
urlika,
a u dnu
zgurili se
okamenjeni zbjegovi ...

Između redenika
gromadnih bedema
i osionih bunkera,
kotrljaju se
bubuljičaste granate
sa zaleđenim lišajevima
krvi.

Izmučeni asketa
izgubio
puteni ogrtač šume,
pa golom suncu
i ledu
neumorno gradi i razgrađuje
svijet surovosti i nježnosti,
Nikada do kraja dovršen.

„Stvaranje“, Titograd, 7-8/1964.

BOKELJSKE ARABESKE

Zakoračila si u svemir i pučinu,
prostore omeđila grlima

i zatvorila se kamenim zidovima.
 Na vilama gorja
 ležeći uska nebesa.

Da viknem, da te probudim
 kako bi se oglasila
 golema školjko mnogozvučna?
 Da se sjedine
 hiljade rasutih treptaja,
 tvog raskošnog tijela,
 kakva bi ustala
 kamena ljepotice?

Rijeka te pilila
 i noževima dubla
 hiljadama godina;
 rasporila je visoravan
 od korita nizine
 i utopila se beznadno
 u more.
 Ono te dočekalo
 sa stotinu sjekutića
 i izgrizlo ćudljivu liniju
 tvojih nemirnih obala.
 Kiša te glačala
 i provrtjela
 sa bezbroj svrdlova.
 Kaplje sa naoštrenim sječivima
 i surove bujice
 zabadale se svirepo
 u podatno tijelo
 kreča.

Sve je razjedeno, sklupčano
 i izlomljeno,
 sve podijeljeno i razgraničeno
 na kriške i brazgotine
 u tom ustalasanom svemiru
 nemira.

Onda su pristizali ljudi
 sa karavanima izbjeglica,
 migracijama i jedrenjacima.

Ispod ranjavih oblika
 prosjekle se zmijolike putanje,
 a uskim podnožjima
 tvoje besplodne stihije,
 dahtao je mučan nemir plovidbe.
 Novim erozijama istorije
 bila si komadana.
 Sječena si granicama,
 brazdana kulturama
 i morena glađu.

Zapad i Istok
 kasali su preko tebe.
 Ljudi su te sjekli i onda
 kada su nosili noževe
 istog čovjekoljublja ...
 Između čekića i nakovnja
 ipak si ostala na nogama
 sa izrešetanim prkosom.

Ali zato,
 u besmislu pukotina
 tog izbrazdanog života,
 pritajili se tragovi.
 Oni listaju po kamenim padinama
 nestalni kao sablasti
 slobodni kao mašta oblaka i vlage.

Eno posvuda razasutih:
 - rasušenih i visoko izvučenih
 jedrenjaka,
 dok se samo ponegdje
 naziru ostaci
 davno prelomljenih katarki;
 - srebrom su okovane turske čalme
 na opsađenim zaravnima;
 - skamenjena su nepregledna stada
 na vjekovnim pasištima ...

Dok niz kamenje kaplje
 grmljavina, zvonjava
 i krv nacija
 koje su se tuda verale.

Samo mjesečina neumitno gazi obroncima,
iscjeljuje sve rane na tvom tijelu
i obnavlja te novim bljeskom
mladosti
- kamena ljepotice.

„Zadarska revija“, 6/1963.

METAMORFOZE 1979.

Sušiš se na vrelom suncu,
razjedaju te ponornice,
tanji se statika nosača
u bezdanima utrobe ...

Jadna zemljo!

Pa ipak,
bez predaha obnavljaš
borove,
galebove
i lovor
iznad mora i planina ...

Dobra zemljo!

Odjednom,
gase se smirene režije dana,
a čovjek usitnjen i nemoćan
treperi
između beskraja života
i beskraja smrti.
Dok svijest uranja u njen pogled
gorak i svirep ...

Izgubljena zemljo!

Svemoćno odjekuje
prasad razaranja,
a podzemni bubnjevi
bez prestanka

zaglušno tutnje ...

Ustreptala zemljo!

Nastali su
u grčevima kataklizmi.
Oni te prate kao
sjena.

Jedina zemljo!

MIMOZA

Ovlaš se presipa zrnevlje sunca
a žute kaplje kite peteljke.
Ko da nasluti zanos
kada se sokovi penju
kroz pore tvog cvijeta?
Dok srebro gori
po vlažnom lišću.

Lako te kršim
i stežem u šaci.
Brzo zacjeljuješ
i odmah se otvaraš.
Samo začas vene
svježina zelenog,
malo zakrvare
bojeni prašnici,
zbunjeni silinom
vjetra.

Grozdovi tvojih dugih trepavica
prepliću posljednje sunčane zrake
sa sumrakom.
Sva treperiš
u akordima dosegljih čežnji,
dok poslije smirivanja zanosa,
bljeska bljedilo
slonove kosti
na licu umornih
pahulja.

A ja ću uvijek čekati
 tvoja proljeća,
 bez straha
 pred mojom zimom.
 Dok živim
 moram se opijati tobom,
 jer onda znam
 da se iz krhke sigurnosti
 kriju olujne noći,
 a iza trošne ljubavi
 - vječnost zanosa.

BIJELA SMRT LIMUNA

Od svoga rođenja prvi put te vidim,
 ptico bijela kljuna, latico s oblaka,
 mekano si pala po zelenom lišću,
 obgrlila cvijet mi, nečujna i laka.

Sipe, sipe tiho
 prosuti grozdovi
 pahulja u letu
 i zanosno kolo
 u kovitlac pletu.

Koliko vas ima, plaha djeco moja,
 i kako ste gusto nadamnom nadnijeti!
 Rado i veselo pružiću svo lišće
 i šumno se s vama u kolo ponijeti!

Sipe, sipe tiho
 djetinjasta skoka,
 bezazlena lika,
 igraju se s vjetrom
 bez vriske i krika.

Ali sad je dosta! Pustite mi lišće!
 Dosta je tog mraznog, beskonačnog leta.
 Podignite ruku, hladnu, nepokretnu,
 s otežale grane i toplog mi cvijeta!

Sipe, sipe tiho
 oštrim kljunom bodu,
 te ledene ptice
 mirisavom cvijetu
 paperjasto lice.

Svirepa prevara iz ruku prirode!
 Bezazlena luda, grči se i gine.
 Mislio sam: behar rasanio jutro,
 a to smrt je bila u halji bjeline.

Sipe, sipe tiho
 otrovne pahulje
 pod velom tišine,
 sipe, sipe snovi
 predsmrtne miline.

I dok samo sanjam o obilju sunca,
 o muzici cvrčka u zanosno podne,
 dok žudim za mlakim vodama nebeskim,
 - sokovi se mrznu kroz grane mi plodne.

„Naše more", Dubrovnik, 2/1957.

MASLINJACI

Prijeteći
 ljulja se teško klatno
 u maslinjaku.
 Posvud odjekuje
 tamni bat
 nasilja.

Previja se i isprepliće
 užasno granje,
 a stoljetna stabla
 raskoračena
 preko mraka.
 Zgrčeni svjedoci
 kazuju noćas
 olovne riječi
 optužbe.

Prolama se fijuk
lajavih vjetrova
i klokot otrovnog pljuska
što vodene šančeve dube.
Ovješane su bodljikave žice,
dignuta mučilišta,
- za krtu mladost
zelenih stabljika!

Zašto onda
pred rumenim licima
naivnih proljeća
skrivati tragove
sablajživih ruku
po deblu i granju?

Samo mekani prsti
vječno ustreptala lišća
dosežu do sunca,
da na rane priviju
guste kaplje
blagorodna ploda.

AGAVA

„Jadna sam, maćeho - zemljo.
Prokletstvo slijepca i strava djeci!
S oklopom ustajem jutrom,
po kršu zgrbljena ležem.
Ali te surovo sišem,
napajam mesnato lišće,
sabiram goleme snage
i šake s bodežom stežem!"

„Pričekaj kćeri, ne kuni.
Dobro je mlad i nestrpljiv
s obiljem mogućih staza
smijerati kuda ćeš poći.
Slobodan, svjež, nedorečen,
noseći iskričav plamen.
A život, zvjezdano nebo,

bljeska i titra u noći.

Doći će dan kad ću reći:
zbaci taj oklop i ustaj,
ispusti čekić i klikni,
već čujem svadbene zvuke.
Raspusti mirisnu kosu,
evo ti dragana - vjetra,
pruži mu cvjetove - ruke.

Iz tijela tvog trnja penje se stablo,
u sječivu mača treperi lišće,
u njegovoj sjeni susrest ćeš lastu!
Agavo, kćeri zri mi na suncu,
ne boj se žege i sluti zanos.
Život je san o ljubavi,
stabljici, ptici i rastu."

„Naše more", Dubrovnik, 2/1957.

SVETI STEFAN

Pridržavam kamenu paletu
na kojoj počivaš u moru.
Sa kišnim kapima
slivaju se boje
po kuburama i topovima,
po presudama suđa
i mojim prstima ...

Zidine nadimljene barutom,
sa brazgotinama puškarnica,
nose prijeteću grimasu
istorije.
Odgovarale su ti olujne noći,
dok su za krv tvog otpora
plaćali danak.
Ovdje su utisnuti tragovi
britkih povika ratnika.
Od gurnjave obeshrabrene djece
i prestrašenih žena,
izasipalo se vino i ulje.

Tada je krti jedrenjak
 uplovio u mirne luke.
 U kolumbi je sve jače
 dobovao crv,
 dok lagano sipi
 prah raspadanja.
 Pomorci se razilaze.
 Umorno ratničko srce
 jedva kuca
 ispod pocijepane košulje.

Jedra su spuštена,
 a njihovo platno prekrojeno
 u hotelske zavjese.
 Sastrugana je sa kamena
 patina krvi i sumpora,
 crni je lak prekrio
 rđu sa gvožđa,
 a engleska trava
 nadvladala
 opaki
 troskot.

„Stvaranje“, Titograd, 10/1969.

PEJSAŽI

S proljeća volim te, Boko,
 prelitu sunčevim sjajem,
 u tvom starinskom branu,
 prepunom nabora sitnih
 drhtava, nemirna vala,
 masline, loze i bora,
 rasute oblačne vune,
 cvijeća i napuklih gora ...

Galebu s pramca bacam
 koricu kruha bijela.

U jesen opet si lijepa.
 Uspravna, stoička žena,

u vihoru oluja prvih,
 ozbiljna, prkosna, vlažna,
 s oblačnom maramom gustom
 i sivim, maglenim plaštem,
 razvitim po nebu pustom.

Prašnjavo mijem ti lice
 ledenom kišnom rukom.

Ali te ne vidjeh nikad
 prekrasnu kao te noći
 kad se u kosi planina
 uplele sijede vlasi
 gusto napala snijega,
 i kad smrznutim krajem
 bijela planinska bila
 zasjala čudesnim sjajem.

Kao da prvi put gledam
 prastaru tvoju ljepotu.

Mjesec, objesno dijete
 sa svjetlom paletom boja,
 bjeline, srebra i sjene,
 čarobnom četkicom šara
 po nebu, prirodi, srcu.
 Razdragan nestašnom igrom
 vere se klancima strmim,
 rasipa sniježna se gruda.
 Vedro je, čisto i bijelo
 u ovom Zalivu čuda.

O dječje plavo oko
 i vlažni pogled žene!

„Pomorstvo“, Rijeka., 5/1955.

BUNARI

Velika, sklopljena oka,
 ukopana iza kuće!
 Rasklopi im trepavice

i ravno ogledalo sna
otvara se put neba.

Koliko sam stoglavih oblaka
izvukao iz bistre vode
i poneku zvijezdu
i sunce.

Koliko se biserja prosulo
u široko grlo
i našao sebe, nadnijetog,
u nemirnoj sjeni.

Prepun si ćutanja.
U tvom visokom tijelu
bruji čekanje:
da se rodi jedan blag osmijeh,
izlije prava riječ,
rascvjeta odluka.
Može se smiriti žar ljutnje
i razviti moć ljubavi.

Držao si me na rampi
dok kotlić tone.
Prebira sam tvoju vodu
dok se mjesečina verala po brdu,
kotrljalo se
gradonosno nevrjeme,
ili ispijalo sunce.

Umire tvoje blijedo oko
pred zažarenim pogledom
novog,
pred bičem žurbe,
koja tjera kroz uske cijevi
sapetu, zgnječenu
vodu.

ZVUCI I BOJE

IN DULCI JUBILO

(Korali i fuge J. S. Bacha)

U tvom šaputanju
- voda iz kamena
po bjelucima
misli.
Rune se, klize
u beskraj.

U tvom urnebesu
- rastopljene boje
kaplju,
dok barjak treperi
na vjetru.
Ko će se oprijeti
zvuku
u pohode?

On sada
svodove nosi
katedrale.
Ušančeni kamen
tanji se,
mekša,
mjesto prepušta
stupovima
kontrapunkta.

Dok koral bruji
jedinством
rastaču se
oblaci,
a napukli život
zacjeljuje
smislom.

BAROKNA MIRENJA

*„U molitvach tvoiech
Spomeni se i od mene gresnica
Tripo Cocoglia pittur — molim”*

(Kokoljin zapis na fresci
u Perastu, oko 1680. god.)

Svako vrijeme ima svoje boje,
ali njega zasljepljuju
one prijeteće,
sa baroknog platna
istorije:
jarke - do metka i bodeža,
surove - do oluje i pirata
i guste - do tame umiranja.

Onda se sav predaje
svemiru slikanih vizija.
Neugašena žeđ
za mekanim prelivima
i čistim radostima,
razgorjela je slutnje
o nadzemaljskom.

Ali i tamo su morali prodrijeti
isprepletene ruke,
i ukočeni prsti.
Užas i strast
iz očiju
savremenika.
U proročkim nadahnućima,
pod Duhovskim jezicima,
ili nad usnulom Marijom
nadvili se opori stavovi,
i svjetlucaju vatre.

Pa ipak,
umjesto poruke
o strahu i prokletstvu,
praštao je nemilosrdnim danima.
I ostavio

svjedočanstvo mirenja:
krvi i umjetnosti,
materinstva i Čistoće.

A razigrana djeca
razletjela se
po svim raskršćima,
da nas presreću
zagrljajima blagosti.

Košarama cvijeća
pune topovske cijevi
i brižno prekrivaju
čelik puške.
Dok smireno bruje
laute i viole.

Usamljen i ćutljiv
sa paletom u rukama
tetura po jedrenjacima
i s mukom hvata zahuktali korak
ratnika.

„Zadarska revija" 1/1978.

KOTORSKI CIBORIJ

(Don Niku Lukoviću)

Izranjaš iz tame.
Otimaš se tromom svodu.
Visoko pružaš mišićave ruke
zasvođenih dlanova,
iznad uzbudljivog susreta
kamena i srebra.

Prsti svijaju obline lukova,
venama teku vijenci loze,
a razigrano kolo oblika i likova
sve se hitrije kreće,
penje i tanji
po ramenima oktogona.

Oči apostola nemirno svjetlucaju
uzbuđeni vrelinom svjetla,
koje se u blještavim namazima sunca,
ili istanjenim trakama kandila,
neprestano izliva na pozlati.
To ih napaja, muči,
nemirno nabira njihove habite,
drži suspregla daha
i ne pušta da zadrijemaju.

Sa kamenog friza
gledaju nas djeca i dvorjani,
trgovci i bolesnici.
Konji nemirno hržu
dok prolaze naoružani vojnici.
Kao prva mjesečeva mijena
svio se blijedi lik
onesviješćene kraljevne.

Svi su oni nemilosrdno prikovani
na rampi trajanja.
Kriju svoja uzbuđenja
i čude se našim grimasama
nesigurnosti i tuge.

A Dijete,
koje je savladalo Bolest i Strah,
posvuda okreće bezazleni pogled
i pruža
svoju veliku kamenu ruku
smirenja.

„Stvaranje”, Titograd, 10/1969.

NOTRE - DAME U ROUENU

Pjena si bačena put neba
sa rubova svih mora.
Skamenjen si oblik
žednih uzleta misli.

Kroz mreže nezadrživih uspona
 prozire se nebo,
 a tvoj divovski lik
 bestjelesan.

Na prozračnom skeletu
 zanosa i askeze
 iznenada presrijeću
 kamene
 nakaze.
 One urliču zaglušno
 o rugobi
 i strahu.

Kada na bijeloj odjeći
 čistih uzleta
 ne bi bilo
 tame,
 tvoj lik mi ne bi značio
 potresnu stvarnost
 života.

HEBRIDI

(Po Uvertiri F. Mendelzona)

Atlantik... atlantik,
 hijena sa hiljadu hihota
 na temu o urliku.
 Beskrajno šikljanje
 raskriljenih ptica put sunca
 i šaka tame što u pećini
 tuli potmulo i nejednako
 po svu noć

Kako poslije svega toga
 sipe tvoje svečane tišine
 i daleki uzdasi.
 Uzdasi,
 sa mirisima
 jedva namreškanog
 praskozorja.

Nezadrživo i nepovratno smo vezani,
jedno bez drugog više ne možemo!
Bez mene ostaješ jedno,
usamljeno more,
pusta stihijo
bijedo beskraj,
bez klijtaja radosti
i pjesme.

Evo ti prijatelja čovjeka.
Stoji uspravno
među bazaltnim stupovima Stafe,
sa bakljom slazi u Fingalu.
Srce mu zapjeni kada se pomiješa s tobom
u pećini tonova i sjenki.
Zagluši od obilja ritma,
zasklijepi od veličine.
Čovjek i more
grcaju u stapanju
neizmjernih pučina.

Pa opet
topot reskih fanfara
iskri i pali oblačno nebo
da osvijetli kasnije škotske konjice
po atlantiku.

Opet si se uznio
i do besvijesti uzavrio.
Hijeno sa hiljadu hihota
na temu o urliku.

„Stvaranje”, Titograd, 4/1967.

GOSPA OD ŠKRPJELA

(Don Graciji Brajkoviću)

Život ima svoje zenite i svoja usijanja
i cijeli se čovjek u njima može istopiti.
Ali od jedne do druge luke,

od jednog do drugog otkucaja srca,
razlila se pučina.

Pučina ravnih dana,
sitnih računa, nerazumijevanja i napora,
pučina sumnja, besplodnih razgovora i rada ...
Treba zatrpati podmorske uvale,
ispuniti praznine voda,
povući mostove između dva usijanja,
između dva blagdana.
Treba nasipati otočiće
po beskraju dana.

Ali kako će se stisnuti rastvorena šaka mora?
Kroz prste se runi bjelutak,
niz mokru kosu klizi pijesak,
a mjehurovi podrugljivo prskaju
i sve više i više
šire krugove sumnje ...

Zato nije svakome dato
da zakorači na obalu iznad pjene.
Neko, sklopljenih jedara,
samo motri varljivu sjenku
ispod nijeme površine.
A tužno je ploviti,
mučno je usnuti,
kada na visokim
podmorskim nasipima
još nije izvreo
suhi kamen ...

Ipak, u modru stijihu
bacaj,
prosipaj,
razdavaj:
sitan šljunak,
šarene kamenčiće
i teške gromadne blokove!
Jer najzad iznad vala
može da se pomoli i pruži
i uznese put zvijezda,
neizreciva kupola radosti,

boje i pokreta
- na otoku.

ARCANGELO CORELLI

Kovitlac svježih kaplji
nezadrživo vijori
iznad vremena i prostora,
da zaspe
i naša lica.

Sve ponovo živi,
ljepota bez prestanka struji:
ptičje krilo se svija,
dječja igra iskri,
breme slapa se ruši,
košutin strah treperi.

I ozarenost tvoja
s neugašenih akorda.

KATEDRALA

(Don Graciji Ivanoviću)

U stegnutoj šaci
kamena i mora,
rascvjetana si
grudva krasa
na suncu.
San o smirenju
ustreptalih stihija.

Razaznaju ti se ožiljci na tijelu
od surovog kucanja zemljina bila,
kada su zvonici padali ničice.
Razmiještani su uskomešani tesanici
trošni od trajanja.

Život je neprestano pred tobom tekao;
sudske toge poigravale na vjetru,

a pravda dijelila ispod trijema.
 Kolo mornara te ispreplitalo,
 vino presipalo o svečevoj proslavi,
 pucanj i pjesma miješali se
 s akordima orgulja.
 Ti si
 u svečanom ornatu
 smireno čuvala
 povelje, relikvije
 i platna.

Samo likovi
 u srebru i kamenu
 i danas donose
 živi dah prošlosti.
 Plemići, građani,
 zanatlije
 zamiru pred nama
 u procesijama.

Okamenjena legenda
 ciborija,
 visoko je uznijeta,
 kao napeti luk zanosa
 i nepresušnih bolova
 čovjeka.

Kotor, 1166 -1966.

SANTA MARIA DELLA SALUTE

*„gdje svih vremena razlike čute
 Santa Maria della Salute”
 Laza Kostić*

Mramor je danas prekrrio
 kraste,
 miris novih proljeća nadjačao
 zadah gnoja,
 a svemoćni zaborav
 ispunio glave.

Ali ni blistava bjelina,
ni razigrani oblici
širokih kupola i kitnjastih ukrasa
ne zaklanjaju
istinu života.

Nastajala si
nad široko otvorenim
krečnim grobnicama.
Kada su bol i smrt
pogasili
sva svjetla
i sasjekli do korjena
sve ravnoteže.

Preostalo je
samo golo održanje
i užas postojanja.
Okruženi čovjek je na koljenima
izvikivao
vrisak o zdravlju.
A u zenicama ljuljao
tvoju mramornu siluetu
nade.

Gdje je istina
na velikom klatnu života?
Da li u davno usahlom
i ustreptalom pogledu
na smrt osuđenog,
ili ravnodušnoj šetnji
savremenog turista?
U teretu boli i smrti,
ili u površnosti
obilja i taštine?

Ko će sklopiti
dvije ljuske života
i sačuvati sjemenku
ravnoteže?
Ko neće potonuti
u užasima muke,
ili se izgubiti

u pjenu zadovoljstva?

„Stvaranje“, Titograd, 4/1973.

OTPORI

*(Povodom restauracije
„Dobrotske Bogorodice“ G. Bellinija)*

Sve umire,
i kamen i kreč i drvo
rune se u vlažnoj paučini.
Pokrov raspadanja
lagano
prekriva stvari.
Prah,
vitak i svemoćan,
dubi nevidljivim česticama
i drobi svijet.

Zar da se opru
krhki namazi boje,
zasuti lavinama pepela,
lomljeni čekićem trajanja,
trovani
gljivicama smrti?
Lagano dogorijevaju svjetla,
a ustajala memla
gasi oči života.

Ipak,
u zapretanoj vatri
tinja žar
crvenih, zlatnih i modrih
namaza,
a ispod mosta u zamućenoj vodi,
labudovi i račići čekaju
zamahe vjetra.

Njegov pobjedni pohod
budi utonula svjetla,
a drevni lik Madone

opet korača,
dok smirenom rukom
nabira
svježu bjelinu
poveza.

EX VOTO**DRUKČIJE USTREPTALI**

Najednom,
iščezavaju sladunjave boje
vještačka osvjetljenja
i režije mladosti...
Pred nama bol,
ne manja istina od zdravlja
i smrt,
ne manja stvarnost od života...
Ponovno,
ali drukčije ustreptali
gledamo se
slabi i zaplašeni.
U grlu visoko
nabujali vrisak tuge.
U ruci
kriška stare ljubavi.

Doba je da se provjeri
da li je i sada,
utopljena u misteriju patnje,
ljubav - jaka kao smrt.

"Stvaranje", Titograd, 6/1975.

EX VOTO

Ko može zadržati urnebesne struje
kada otpočnu udarati u zidove
crvenog korita krvi,
i u nemilosrdnoj potrazi
za novim meandrima
rušiti nasipe?

Ko te i zašto danas razvitlao
olujni južni vjetrove?
Ti što bezumno raznosiš

lišće, barjake i kosu...
 Ne pređi ljudsku mjeru,
 ne išćupaj, ne raznesi:
 krovove i krošnje,
 arterije, mišiće
 i prste,
 što trepere,
 trepere.

A onda najednom
 tišina.
 Nijema i tjeskobna.
 Ko će sada zaći rukom
 u splet prigušenih ritmova,
 probuditi zamrzle tokove?
 Da se tople struje vrate,
 da se grozdovi raspletu,
 da se klonula čula pokrenu!

Ko te i zašto danas suspregao,
 svirepa tišino zimskog sutona?
 Ti što okivaš ledenom rukom
 nemir valova i oblaka.
 Ne siđi s praga,
 ne ukoči, ne daj da se sparuš
 latice, koraci,
 oči i osmijesi
 što sada
 tako prijeteći
 miruju...

DAH

Sunčao sam mreže
 kapilara,
 Ti ih zamrsila ...

Kopao kanale
 po moždanim vijugama,
 Ti ih poplavila ...

Izgubio ključeve

krvnih zrnaca,
Ti ih našla ...

Između
udisaja i izdisaja
odnjela mi dah.

ZA RUKSE SE DRŽIMO

I mi,
po zakonima iskonskim,
kao zvjezdani gradovi,
planete i sunca,
kao osamljeni,
da ne odlutamo
u pustinje beskrajā ...
- za ruke se držimo.

Da se ne zatruju duše,
da nam ne obole tijela,
- za ruke se držimo.

ŽED

Oprosti,
što sam
bez pravih vrijednosti,
stao između nje i Tebe,
Oprosti.

Ona na mene svraća
sve vode svojih izvora,
a zapravo je žedna
Tvog beskrajā
i gladna Tvoje vječnosti.
Ona me vidi lijepa i savršena,
jer su joj snovi prožeti
Tvojim skladom
Ona mi nudi
bezumnu spremnost na žrtve,
okrenute zvijezdama,

ona izgara
od zanosnih pjesama odanosti.

Ispuni joj život
mirom i radošću,
jer bujice njena srca,
žubori njenih riječi
i bića,
pripadaju Tebi.

A meni oprosti
što sam
stao između nje i Tebe
i što ne mogu odgovoriti
ponorima njenih želja.
Oprosti Gospode.

PITALICE

Ljubavi - ubice
haraju svijetom,
dok požari
gutaju šume.

Nas je bilo strah
od pustošenja,
jer u dnu prave ljubavi
odjekuje: ne ubij!

Zar će se cvijet rascvasti
na užarenom zgarištu,
zar da budemo palikuće
vlastitih svjetova?

Je li ti drago
da smo se baš ovakvi
sreli
i zazivamo:
život - ne smrt,
odricanje - ne nasladu,
trajnost - ne tren,
cvijet - ne zgarište?

UJEDNO

Išli smo tragovima
koje ona druga stopa
utiskuje.

Prolazili tijelom
kuda ono drugo
promiče.

Strujili tamo
kud se druge misli
prelivaju.

Ljubav je srušila granice,
jedan nas krvotok
napaja.

Trenutak
bez rastanka
i sastanka ...

Dok samo vječnost
u dušama
bruji.

LJUBAV

Ne gledaj iz blizine
u lice čovječje,
naći ćeš ožiljke
i duboke pore.

Ne prinesi blizu
ruku čovječju,
osjetićeš tragove
znoja i grubosti.

Ne nadnesi se previše
nad dušom čovječjom,
jer nosi otiske

padova i gađenja.

Pa ipak,
samo blizina
hrani ljubav.
Blizina,
izbrazdana sjenkama
i ožiljcima,
pomirena
sumornim ljepotama
čovjeka.

Jedino tada,
visoko nad nama
nastavlja da kruži
prijeteća pečurka
ljubavi.
Dok tiho sipe
nevidljive kapi
neprocjenjive otrovi
života.

HIMERA

Cijela
zatreperiti možeš
samo u zenitima,
pred tajnom života,
koji, možda, nastaje.
Nije dovoljna
samo uzavrela krv
što se rasipa u čudljivim meandrima,
niti zaglušni vrisak
površinske naslade.
Neophodna je
prisutnost cijelog bića
i bljesak pune veličine ženke
zaslijepljene strepnjom i žudnjom
stvaranja.

Zato se rijetko dosižeš.
Uzalud se dovijaju trome pameti

da potčine sebi sklad
punine života.
Grče se praznih šaka
i gube
u jednoličnim pustinjama tijela.

MONOLOG

*Voici que je ne tiens pas une
pierre entre mes bras mais ce petit
homme criant qui agite les bras
et les jambes. Claudel*

Je li bolje
vječno usitnjen
mirovati u praznini
nebića,
ili sići u život,
pa makar i iščeznuti
među razjarenom materijom
rastopljenih atoma ...

Opija li te ritam kretanja,
koje je frenetično otpočelo
još među uskim zidovima
utrobe?
Sada imaš više prostora,
raskritih brazda veselja
i mutnih virova plača.

U stvarima se, vjeruj,
ugnijezdile velike ljepote.
Pa čak i u ljudima
(kako je to neočekivano!).
Jedino da te sačuvam
od muka privida ...

Privida uspjeha,
što raduju samo naivne,
ili neuspjeha,
što rastužuju samo plitke.

Da pustiš što prije končice korijenja
u dubinu.

Da znaš biti sam
i nasmijan,
uspavan u svom granju
mijena.

Prolazna su veselja i gorčine,
uspjesi, neuspjesi i iluzije.

Ostaje samo
beskrajna avantura:
postati Čovjekom.

SAM NA PALUBI

RANJENA TIŠINA

Gledaš bez očiju,
stojiš bez korjena,
u zaglušne ritmove,
napučene samoće,
ranjenu tišinu ...

Ko si
- ako se neprestano ne otkrivaš,
gdje si
- ako se stalno ne zatičeš,
kuda ćeš,
ako neumorno ne krećeš
put velikog sidrišta
tišine.

POMPEI

Ako sutra hidrogen i kobalt
raznesu ovu planetu,
nigdje neće ostati utisnut
pečat žurbe i straha,
grč surovosti i neurastenije
i radost veličine
sa naših lica.

Samo je Vezuv
mekanom rukom
obavio ljudsko tijelo,
tako neznatno i trošno,
a tako neprocjenjivo.
I kada je stoljećima,
u širokim i vrelim
pogrebnim plahtama pepela i šljake
istrunulo sve što je sporedno.
Život i Smrt su se sveli
na Prostor i Liniju,

na titravu granicu tijela,
 omeđenu pepelom,
 nesatrtu lavom.
 A na ivicama čudesnog prostora
 još trepere nabori i drhtaji
 prastarog užasa duše.

Pruži ruku blijedoj ženi koja leži
 i baci kruha zgrčenom psu!
 Još i danas traje njihov predsmrtni bol,
 težak kao dva milenijuma što nas dijele,
 a blizak kao jučerašnja agonija moje majke ..
 Da li je Rimljanka, Grkinja ili s Orijenta?
 Grč tijela isti je
 kod patricija, trgovca ili roba ..
 Sve ostalo je
 hladna ljepota mrtvog dokumenta.
 Napukao je stup hrama i foruma,
 trošan je rječiti kamenčić mozaika,
 pokradeni su zlatni Amorini.
 Iz vile Vetti zastala je trka
 sa cvijećem, bigama i vinom..
 Ukočio se daleki lik mitologije
 i presahnuo pomamni krvotok
 koji je tjerala Venera
 žilama svojih podanika.

Jedino još
 ispod staklenog zvona
 kuca bilo uzvišene boli,
 potresni grč na licu i stavu
 prijatelja čovjeka.

A danas,
 hidrogen i kobalt
 ne bi sačuvali
 trag žurbe i straha,
 surovosti i neurastenije
 i radost veličine
 našega vremena.

RUKE

I u novembarskim danima
 još struji
 tamna, venozna krv
 sunca tirenskog juga.
 Koštunjavi prsti obale
 oštro i nemirno uranjaju u more
 i sjenče se
 žiličastim tkivom oblaka.
 Njihov pokret
 žustar, svjež i uvijek nov,
 hrani i raduje.
 Ali na svim glatkim putevima
 Amalfija, Sorenta i Napulja,
 svuda se danas uporno nameću
 ruke.

Po granama nepreglednih voćnjaka
 po brižljivo raskopanoj zemlji,
 ispod raščešljanih maslina,
 po hotelima i muzejima,
 oko plamenova rafinerije,
 svuda su široko rastrte
 gusto spletene mreže
 ruku.

Ruke nabrekle od napora
 na svakom grumenu zgrušanog ulja
 raskošnog južnjačkog platna;
 - ruke pružene na milostinju,
 po stanicama, ulicama i tramvajima;
 - ruke sklopljene na molitvu
 po crkvama i kapelama;
 . ruke drhtave od milovanja
 po sutonima parkova;
 - ruke sa zabranjenim pozdravom
 po podzemljima prošlosti;
 - ruke zaludne, prijeteće, nezaposlene
 i one stisnute u pesnicu;
 - tužne ruke iseljenika
 koje zbunjeno mašu

ženi i djeci na ostavljenoj obali ...

Mnogo je ruku
poseglo za tobom,
Campanio.

"Zadarska revija", 4/1965.

MOJ HORACIJE

(Šekspiru u čast)

Tvoj široki i neuzdržani grohot
stalno odjekuje, Williame!
A onaj prodirni, olovni pogled,
koji je kroz krpe, plašt i krzno
dosizao do korijena bića,
ne zastaje ni pred sintetičkim vlaknom
modernog sakoa.
Pred našim vremenom,
kada se himne pjevaju
jedinorođenom porodu
boga Mnogopamćenja
i učene boginje Enciklopedije.
Divne boginje sa kosom
punom korijandola
činjenica.

Nije više potrebno gubiti vrijeme
u hamletovskim krizama
i mučnim saznanjima,
nije potrebno dugo sazrijevati
u toplom sretanju čovjeka i svijeta,
niti puštati duboko korijenje
pa da se tek onda počnu upijati
pravi sokovi postojanja ...
Vino života je istočeno.
Ne treba poniranja - nego samo kretanja,
ne treba strpljenja - nego samo trčanja,
ne treba teško stečenih ravnoteža ...

Dovoljan je magnetofon o zapučku,
 prezir i dobar san,
 obilje gotovih činjenica,
 začim frazeologije
 i sitniš citata.
 A ako sve to ne posjeduješ
 kopile bićeš doba svog ...

Zato dođite svi
 i tamjan saspite
 pred novim simbolima:
 kartoteka, ljepila, isječaka,
 podvlačenja, mjerenja, računanja
 i neukrotivih listanja ...
 Jer ako sve to ne činite,
 kopilad bićete doba svoga.

Ali nova idolatrija traži novu askezu.
 Ne, s očima uprtim u sebe,
 nego put bezdrvnih, štampanih stranica,
 laboratorijskih epruveta,
 ili televizijskih ekrana ...
 Traži isposnička noćna bdijenja
 sa jakim dioptrijama napora ...
 I već nepregledna vojska
 uporno i sigurno nastupa ...
 Vojska otmjenih znalaca,
 sa histerijom samodopadanja,
 Einkindersystemom
 i pakosnim izrazom.
 Ako takvi niste,
 kopilad bićete doba svoga.

Zaista dobro je znati zanat
 ta to je „metier“ i „business“ ...
 Pa ipak, moj Horacije,
 ima mnogo stvari
 na nebu i na zemlji
 o kojima tvoja mudrost
 i ne sanja ...

ZADAR

Bježiš mi pred pramcem,
 umorno režeš more,
 a one bijele, neoštećene krljušti
 bljeskaju na mjesecini.
 Zaplivaj opet hitro pučinom,
 ribo ranjena.

Koliko je puta svirepi ribar
 zario osti
 u tvoje vito tijelo!
 Koliko si se puta grčila u boli,
 nabodena na oštri nož trozuba.
 A krv i tutanj ispunili
 usta i uši i beskrajnu noć ...
 Dok peče rana kao tuga života.

Gledam i pozdravljam
 dok nestaješ u magli.
 Opet ćeš mi,
 kad skoro budem lutao Jadranom,
 isplivati negdje na pučini.

A sada su mi ruke
 pune kruha i trava za tebe:
 ribo ranjena,
 ribo srebrna!

Zadar, 1948. „Naše more“, Dubrovnik, 1/1955.

VEZILJA

Ni glavu, ni prste
 ne mogu da ti sagledam!
 Dok pretrčim svoj vijek
 ti u pećini izvezeš
 samo jedan končić
 beskrajne pređe ...

Na razboju kreča i ruda
 razgrćeš i stresaš kapljice
 nepresušnih igara
 tvog vječnog djetinjstva.
 I ničeg zaboravljenog nema
 od onog što se sanja i strahuje,
 i onog što se živi i nestaje,
 a da ga tvoje ruke
 čudesno razigrane nisu ...

Utonuo
 u tišinu, trajanje i tamu,
 sa čim si ogrnuta,
 drhteći dodirujem tragove
 Stvaranja.

Postojna, 1961.

SAZVJEŽDA

Samo na nebu gustih sazvježđa
 nema praznina..
 Samo pune mreže
 isprepletene
 srebrniin krljuštima riba
 i morskim algama,
 nose dah
 naseljenih dubina.

Prazni isječci
 su otrov,
 koji otvara
 gole klisure
 u kreč života.
 Isječci, komadanje, prah ...
 mrtvo je lišće
 na vjetru
 trajanja.

Dobro je stajati
 na straži života,
 na tvrdom pragu

velikog sna
o jedinstvu
i gustim sazvježđima
smisla.

ISPOD KORONE

Jedva je ova slučajna generacija,
- izvijena na prstima,
s ispruženim rukama,
dosegla kozmički susret
bez osmijeha i domahivanja.

Da ispod razigrane korone
uočimo naša blijeda lica
i sive planine
smrknute pepelom
surove vječnosti.
I zagazimo u tvrdo zalivsko more,
okamenjeno jezom.

Za trenutak zastali
u plemenitim, besmislenim
ili ubilačkim trkama
i nešto izgubili ...
Milenijska ravnodušnost
velikog susreta
okrznula je krhka postolja
naše strasne,
a tako prolazne
sigurnosti.

Perast, 15. II 1961. (Totalna pomrčina sunca)

ISTORIJA

"Istorija je najopasniji proizvod
hemije intelekta ... Ona budi snove,
opija narode ... i nacije stvara ogorčenim,
oholim, nepodnošljivim i taštım ..."

P. Valery

Satkana si od bijede i veličine
i niko ne može zaustiti zanos
da se ne ogorči sjenom stida,
ali niko ne može prokleti naličje
da ga ne preplavi ljepota lica.

Škrto svjetluca fosfor
u mutnim koritima.
Užurbane pletilje
ispredaju tijela
risa ili mačke,
goluba ili lješinara
- oko suhих rebara činjenica ...

Zato malo šta smrtno
mijenja svoj lik
tako često kao ti:
- jedino konačna i dovršena!

Previše je bunara na stazama tvojim
zatrovao mukom zanosa
Po sušnim ledinama
izlivaju se jezera,
u kojima se napajaju
legije Narcisa.

Pa ipak volim tvoj izmučeni lik,
duboko usađen u zemlju
znoja i krvi,
žrtve i laži.

Satkana si od bijede i veličine
i niko ne može zaustiti zanos
da se ne ogorči sjenom stida,
ali niko ne može prokleti naličje
da ga ne preplavi ljepota lica.

EPILOG

Spasiti grumene milja,
ili gorčine,

brzake misli,
kaplje smijeha
i grč tjeskobe.

Za sebe
i možda za tebe,
Prijatelju.

Sačuvati bosonoge stope
koje zamiru
zauvijek
po pijesku dana,
kroz magle godina.

Zaključati relikvije
u pretince stiha:
za dane tuga,
za plime radosti.

Za sebe
i možda za tebe,
Prijatelju.